

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

colectie coordonată de
Magdalena Mărculeșcu

Luca D'Andrea

Esența răului

Traducere din italiană de Oana Sălișteanu

3
TREI

Respect pentru oameni și cărți

Pentru Alina

Am scris această carte pentru tine

Am scris această carte pentru tine

Am scris această carte pentru tine

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Am

Așa e mereu. În mijlocul gheții auzi mai întâi vocea Fiarei și după aceea mori.

Faliile de gheață și crevassele asemenea celei în care mă găseam eu erau pline de alpiniști care își pierduseră forțele, rațiunea și chiar viața din pricina acelei voci.

O parte din mintea mea, partea animalică ce cunoștea teroarea, pentru că în teroare trăise milioane de ani, deslușea suieratul Fiarei.

Șase litere: *Pleacă!*

Nu eram pregătit pentru glasul Fiarei.

Aveam nevoie de ceva cunoscut, de ceva omenesc,

care să mă smulgă din crunta singurătate a ghețarului.

Am ridicat ochii spre marginile prăpastiei, căutând acolo

sus silueta roșie a elicopterului EC135 al Salvamontului

din Dolomiți. Dar cerul era gol. O săgeată frântă, de un

albastru orbitor.

Asta m-a făcut să mă prăbușesc.

Am început să mă legăn înainte și înapoi, simțin-

du-mi respirația tot mai accelerată și trupul stors de orice

vlagă. Ca Iona în pânțele balenei, mă aflu singur în

fața lui Dumnezeu.

Iar Dumnezeu rânjea: *Pleacă!*

La orele paisprezece și nouăsprezece minute în acea blestemată zi de 15 septembrie, din gheață s-a auzit o voce care nu era a Fiarei. Era Manny, cu uniforma lui roșie ușor de zărit în tot albul din jurul meu. Mă striga repetat, încă o dată și încă o dată, în timp ce cobora încet spre mine pe coarda de salvare.

Cinci metri.

Doi.

Mâinile lui, ochii lui încercau să depisteze dacă aveam vreă rană care să-mi justifice comportamentul. Întrebările lui: o sută *de ce?* și o mie de *de ce?* la care nu puteam răspunde. Vocea Fiarei era mult prea puternică. Mă devora.

— Nu o auzi? am șoptit eu. Fiara, fia...

Fiara, aș fi dorit eu să-i explic, ghețarul acela atât de bătrân, considera de neacceptat ideea unei inimi calde îngropate în măruntaiele sale. Inima mea caldă. Și a lui.

Și iată, orele paisprezece și douăzeci și două de minute.

Expresia de uimire de pe chipul lui Manny preschimbându-se în pură teroare. Coarda de salvare de care era agățat săltându-l ca pe o marionetă. Manny țâșnind în sus. Huruitul elicei elicopterului preschimbând într-un strigăt înăbușit.

Și apoi.

Urletul lui Dumnezeu. Avalanșa suprimând cerul.

Pleacă!

Acela a fost momentul când am văzut. Când am rămas singur, dincolo de spațiu și de timp, eu am văzut.

Bezna.

Bezna totală. Dar n-am murit. Oh, nu. Fiara și-a bătut joc de mine. M-a lăsat în viață. Fiara care acum șuiera: „Vei rămâne cu mine pe veci, pe veci...”

Nu mințea.

O parte din mine e încă acolo.

Dar, cum ar fi spus fiica mea Clara cu un zâmbet, aceea nu era litera *zet* de la capătul curcubeului. Nu era sfârșitul poveștii mele. Dimpotrivă.

Acela nu a fost decât începutul.

Fiara.

Șase litere: *Începe.*

Exact ca în *Oroare.*

(We Are) The Road Crew¹

1.

În viață, ca și în artă, un singur lucru contează: faptele. Pentru a cunoaște faptele referitoare la Evi, Kurt și Markus și la noaptea de 28 aprilie 1985, este esențial să știți totul despre mine. Pentru că nu există doar anul 1985 și masacrul din Bletterbach. Nu sunt numai Evi, Kurt și Markus, mai sunt și Salinger, Annelise și Clara.

Toate sunt legate.

2.

Până la orele paisprezece și douăzeci și două ale zilei de 15 septembrie 2013, adică până în momentul în care aproape că fusesem răpus de Fiară, mi s-a spus că sunt pe cale să devin o nouă stea din lumea documentarelor, domeniu care tinde să producă nu atât stele, ci mai degrabă meteoriți minusculi și praf cosmic.

¹ (Noi suntem) echipa de pe drum (în engleză în original). (N.t.)

Lui Mike McMellan, cealaltă jumătate a astrului în devenire, îi plăcea să spună că și dacă am fi fost stele căzătoare pe o traiectorie de coliziune cu planeta numită Faliment Total, am fi avut privilegiul de a ne mistui în flăcările rezervate eroilor. Începând cu a treia bere mă declaram de acord cu el. Cel puțin era un pretext minuat pentru un nou toast.

Mike nu era doar asociatul meu. Era și cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea cineva printr-un mare noroc. Era sâcâitor, atoateștiutor, egocentric ca o gaură neagră, obsesiv până dincolo de orice suportabilitate și dăruit cu capacitatea de a se concentra asupra unei singure chestiuni mai abitir decât un canar sub influența amfetaminei. Dar mai era și unicul artist adevărat pe care l-am cunoscut vreodată.

Mike a fost cel care, pe când eram doar doi tineri timizi de la New York Film Academy (cursul de Regie pentru Mike și cel de Scenariu pentru subsemnatul), a înțeles că, dacă ne-am fi continuat ambițiile hollywoodiene, ne-am fi ales cu fundurile bătătorite de atâtea șuturi încasate, acriți și flecari, ca nenorocitul ăla de profesor „Spuneți-mi Jerry” Calhoun, un fost hippie care s-a distrat din plin maltratând primele noastre creații.

Acela a fost cu adevărat un moment magic. O iluminare care urma să ne schimbe cursul vieții. Poate mai puțin dramatic decât în filmul *The Wild Bunch* al lui Sam Peckinpah (în care William Holden zice „Hai să murim”, iar Ernest Borgnine îi răspunde: „De ce nu?”), căci noi atunci ne găseam într-un McDonald, ciugulind cartofi prăjiți, cu moralul la pământ și cu mutra vitelor duse către gloriosul bulevard al împărăției hamburgerilor. Dar, în orice caz, un moment irepetabil. Credeți-mă.

— Mai ducă-se în moașă-sa Hollywood-ul, Salinger, a spus Mike. Lumea realitate, nu grafică pe computer. Singura soluție pe care o avem la îndemână pentru a naviga prin acest nenorocit *Zeitgeist* este să lăsăm deoparte ficțiunea și să ne dedicăm dragei, bătrânei și solidei realități. Garantată sută la sută.

Am ridicat dintr-o sprânceană:

— *Zeitgeist*?

— Păi nu tu erai nemțălăul, bătrâne?

Mama mea era de origine germană, dar nicio problemă, nu mă simțeam deloc diferit de Mike. În fond eu crescusem în Brooklyn, iar el în Midwest-ul ăla de rahat.

Lăsând la o parte considerațiile de ordin genealogic, ceea ce voia Mike să spună în acel noiembrie ploios de acum mulți ani era că ar fi trebuit să arunc cât colo scenariile mele (proaste) și să mă apuc să fac împreună cu el filme documentare. Să lucrez asupra clipelor ce se dilată într-atât, încât ajung să se transforme într-o narațiune, care să curgă uns din punctul *a* în punctul *z*, conform evangheliei răposatului Vladimir Jakovleviç Propp (pe care îl asociez cu povestirea, exact cum pe Jim Morrison îl asociez cu paranoia).

Nebunie curată.

— Mike... am răbufnit eu. Există o singură categorie mai păcătoasă decât cea care vrea să dea lovitura în cinema: documentariștii. Au colecții întregi din „National Geographic” care merg până prin 1800. Mulți dintre ei au strămoși care și-au găsit sfârșitul în încercarea de a găsi izvoarele Nilului. Sunt plini de tatuaje și poartă eșarfe de cașmir la gât. În puține vorbe: sunt niște imbecili, dar niște imbecili *liberali*, și de aceea se simt izbăviți de orice păcat. Și în ultimul rând, dar nu și cel din urmă:

au familii care se scaldă în bani și care le subvenționează safariurile și colindatul lor prin lumea largă.

— Salinger, uneori ești chiar un... un...

Mike a scuturat din cap.

— Lasă astea și ascultă-mă. Avem nevoie de un subiect. Un subiect puternic pentru un documentar care să arunce în aer tot ce există până acum. Ceva pe care oamenii să-l știe, ceva familiar lor, dar pe care noi doi să-l prezentăm într-un fel cu totul nou și diferit de cum îl văzuseră până acum. Stoarce-ți creierii, gândește-te ș...

Mă credeți sau nu, exact acela a fost momentul în care un ageamiu plus încă un ageamiu au descoperit că sunt în stare să prefacă în calească aurită chiar și cel mai trăsnit dovreac. Fiindcă da, de dovreac nu duceam lipsă.

Nu știu cum și nici de ce, dar în timp ce Mike mă privea fix cu mutra lui de criminal în serie, în timp ce mii de motive pentru a refuza propunerea îmi zburătăceau prin cap, am simțit cum un uriaș *click* îmi detonează creierul. O idee absurdă. Nebunească. Incandescentă. O idee atât de idioată că risca să iasă al naibii de bine.

Există oare ceva mai electrizant, mai puternic și mai sexy decât rock'n'roll-ul?

Acesta reprezintă o adevărată religie pentru milioane de persoane. Un suflu de energie care unește generațiile. Nu exista vreo ființă pe planeta asta care să nu fi auzit vorbindu-se de Elvis, Hendrix, Rolling Stones, Nirvana, Metallica și de toată pleiada scânteietoare a unicei adevărate revoluții a secolului al XX-lea.

Un fleac, nu?

Nu.

Pentru că rockul presupunea și niște huidume de body-builderi cu priviri de pitbull, îmbrăcați în negru,

ca niște dulapuri cu două uși, plătiți să-i dea afară pe șmecherașii ca noi. Ceea ce ar fi făcut cu mare plăcere și gratis.

Prima oară când am încercat să ne punem ideea în aplicare (cu Bruce Springsteen într-un turneu de încălzire într-un local din Village), eu m-am procopsit doar cu niște îmbrânceli și niște vânătăi. Dar Mike a luat-o pe coajă mai rău. Jumătate din fața lui semăna cu steagul scoțian. Era cât pe ce să ne alegem și cu o plângere, asta era să fie cireașa de pe tort.

După Springsteen a urmat concertul celor de la White Stripes, al lui Michael Stipe, al trupei Red Hot Chili Peppers, al lui Neil Young și al celor de la Black Eyed Peas, care pe atunci se aflau la apogeul notorietății lor.

Ne-am ales cu niște vânătăi frumoșele și cu prea puțin material. Tentația de a lăsa totul baltă era mare.

Acela a fost momentul în care Zeul Rockului și-a întors fața către noi și, văzând străduințele noastre penibile de a-l preamări, ne-a arătat calea către succes cu o privire binevoitoare.

3.

Pe la jumătatea lui aprilie am reușit să fac rost de un dublu contract pentru amenajarea unei scene în Battery Park. Și nu pentru o formație oarecare, ci pentru cea mai controversată, mai diabolică și mai blamată trupă din toate timpurile. Doamnelor și domnilor, trupa Kiss.

Am muncit ca niște furnicuțe sânguincioase, după care, pe când mașiniștii plecau, ne-am ascuns într-o grămadă de gunoi. În tăcere, ca niște *lunetiști* din armată.

Când au apărut primele mașini negre, Mike a apăsat butonul Rec. Eram în al nouălea cer. Era marea noastră șansă. Și evident că totul s-a desfășurat foarte iute.

Gene Simmons și-a făcut apariția dintr-o limuzină lungă cât un transatlantic, și-a întins bine mădularele și a dat ordin lacheilor lui să-i scoată botnița adoratului său patrupe. Cum s-a văzut liber, canişul său alb și înspăimântător, cu o mutră de Lucifer, a început să latre în direcția noastră ca un dulău al Infernului despre care cântă Robert Johnson („*And the day keeps on reminding me, there's a hellhound on my trail. / Hellhound on my trail, hellhound on my trail*”). Din două sărituri, m-am și trezit cu potaia peste mine. Voia să mă înhațe de jugulară, nenorocitul. Gogoșa aia de blană voia să mă ucidă.

Am scos un zbieret.

Și pe loc o hoardă de brute nestăpânite, demne de panteonul celor mai faimoși spintecători din istorie, ne-au înșfăcat, ne-au tras șuturi, ne-au altoit bine și ne-au târât spre ieșire, cu intenția — și aici au rânjit — să ne arunce drept hrană vietăților din ocean. Nu au făcut însă acest lucru. Ne-au lăsat ciomăgiți bine, abătuți și obosiți pe o bancă, printre hârtii murdare, ca să medităm asupra condiției noastre de Wile E. Coyote. Am rămas acolo, incapabili să ne acceptăm înfrângerea, ascultând ecourile tot mai stinse ale concertului. După ce s-au încheiat și bisurile, am urmărit cu privirea cum publicul se împrușinează. Chiar când eram pe punctul de a ne întoarce în maghernița noastră și chiar când zdrahonii cu bărbi ca ale celor din Hell's Angels și cu mutre de oclăși începuseră să încarce lăzile și amplificatoarele în camioanele Peterbilt ale trupei, exact în acea clipă Zeul Rockului a coborât din Valhalla, arătându-mi calea.

— Mike, i-am șoptit. Am greșit totul. Dacă vrem să facem un documentar despre rock, despre adevăratul rock, trebuie să îndreptăm camera în cealaltă parte a scenei. În cealaltă parte, bătrâne. Uite, tipii ăștia sunt adevăratul rock. În plus, am adăugat chicotind, nici nu le aparține vreun copyright.

Indivizii ăia.

Așa-numiții *roadies*. Cei care fac toată munca murdară. Cei care încarcă cele opt schelete de metal, le transportă dintr-o parte în alta a țării, le descarcă, montează scena, pregătesc instalațiile, așteaptă finalul show-ului cu brațele încrucișate și o iau de la capăt, cum zice și poezia „Mile și mile de parcurs înainte de a dormi”.

Oh, da.

Trebuie s-o spun, Mike a fost *incredibil*. După ce i-a luat cu lugu-lugu și le-a fluturat pe la nas promisiuni legate de câștiguri în bani și publicitate gratuită, a reușit să-l convingă pe un director de turneu foarte sastisit să ne dea permisiunea de a filma câteva cadre. Iar acei *roadies*, deloc obișnuiți să fie tratați cu atâta atenție, ne-au luat sub aripa lor. Nu numai atât. Bărboșii au fost aceia care l-au convins pe manager și pe avocați să ne îngăduie să mergem împreună (cu ei, nu cu trupa — și acesta a fost trucul care i-a convins cu adevărat) pe toată durata turneului.

Astfel a apărut *Născuți pentru a trudi: Road Crew, partea nevăzută a rock'n'roll-ului*.

Ne-am rupt în paișpe, credeți-mă. Șase săptămâni de nebulie, de migrene, de matoleală după atâta trudă și sudoare, la sfârșitul cărora am distrus două telecamere, m-am ales cu niscaiva intoxicații alimentare și cu o entorsă la o gleznă (mă cățărasem pe acoperișul unei rulote

care s-a dovedit a fi mai fragil ca biscuiții pentru ceai, și nu băusem nimic, jur) și am învățat douăsprezece feluri distincte de a rosti expresia *fuck you*.

Montajul a durat o vară întreagă la patruzeci de grade fără aer condiționat, pe care am petrecut-o certându-ne ca chiorii pe un monitor care aproape că se topea. În primele zile ale lui septembrie 2003 (an magic, dacă există așa ceva), nu numai că terminaserăm documentarul nostru, ci eram chiar încântați de el. I l-am arătat unui producător pe nume Smith care, fără tragere de inimă, a catadicsit să ne acorde cinci-minute-dar-nu-mai-cinci. O să vă vină să credeți? I-au fost de ajuns doar trei.

— Un *factual*, a fost sentința Domnului Smith, împăratul absolut al Canalului TV. Douăsprezece episoade. De douăzeci și cinci de minute fiecare. Îl vreau gata până la început de noiembrie. Sunteți în stare?

Zâmbete și strângeri de mână. Apoi un autobuz împuțit ne-a dus acasă. Amețiți și chiauni de cap, am căutat repede pe Wikipedia ce naiba înseamnă un *factual*. Răspunsul: un amestec de serial și documentar. Cu alte cuvinte, aveam la dispoziție mai puțin de două luni pentru a monta totul de la capăt ca să realizăm *factualul*. Imposibil?

Hai să fim serioși.

Pe întâi decembrie al aceluia an s-a difuzat *Road Crew*. Cu o audiență neașteptat de mare.

Ne-am trezit pe neașteptate că toți vorbeau de noi. Profesorul Calhoun voia să fie fotografiat în timp ce ne înmâna un obiect care semăna cu o urâciune de-a lui Dalí, dar care reprezenta premiul cu care erau răsplătiți cei mai merituoși studenți. Subliniez: merituoși.

Blogurile vorbeau de *Road Crew*, presa scrisă vorbea de *Road Crew*. MTV a avut o ediție specială prezentată de Ozzy Osbourne care, spre marea dezamăgire a lui Mike, de data aceea nu a înfulecat niciun liliac.

Însă nu totul a mers ca pe roate.

Maddie Grady de la „New Yorker” ne-a făcut bucăți cu un topor bont. Un articol de cinci mii de cuvinte pe care luni întregi m-am căznit să-l pricep. După părerea lui „GQ” eram misogini. După „Life” eram doi mizantropi. După „Vogue” eram întruparea revanșei generației x. Și asta chiar că ne-a rănit de moarte.

Câțiva „deștepți” care se dădeau hiperspecialiști în televiziune au început să ne atace foarte murdar munca, iar la capitolul pedanterie ar fi putut să le dea clasă celor de la *Encyclopædia Britannica*.

Tot pe internet, leagănul democrației virtuale de rahat, au început să circule zvonuri ridicole și neliniștitoare în același timp. După opinia celor mereu bine informați, Mike și cu mine ne-am fi îndopat cu heroină, speed, cocaină și amfetamine. Băieții cu transportul ne-ar fi ilustrat pe rând toate cele o sută unu păcate ale Sodomei. În timpul filmărilor, unul dintre noi ar fi murit („Mike, aici zice că ai murit” „Aici zice că «unul din cei doi» a murit, de ce tocmai eu?” „Da’ te-ai uitat puțin să vezi ce meclă ai, bătrâne?”)

Dar dintre toate câte se spuneau pe seama noastră, zvonul meu preferat era următorul: cum că o lăsaserăm grea pe o *groupie* pe nume Pam (ați observat că toate fanele trupelor se cheamă Pam?) și o făcuserăm să avorteze în timpul unui rit satanic învățat de la Jimmy Page.

În luna martie a anului următor, 2004, Mister Smith ne-a pus să iscălim contractul pentru un al doilea sezon

de *Road Crew*. Îl prinseserăm pe Dumnezeu de-un picior. După care, puțin înainte de a începe filmările, s-a întâmplat ceva ce i-a uluit pe toți, dar mai ales pe mine.

M-am îndrăgostit.

4.

Da, e ciudat, dar tot meritul îi revine lui „Spuneți-mi Jerry” Calhoun. A organizat o proiecție specială a primului episod din *Road Crew*, urmată de nelipsita dezbatere între studenții săi. „Dezbaterea” asta mirosea a ambuscadă, dar Mike (care spera probabil să-și ia revanșa față de bătrânul nostru profesor și față de lumea toată) a insistat să acceptăm, iar eu n-am făcut decât să-l ascult, ca întotdeauna când Mike își punea ceva în cap.

Făptura care mi-a intrat la inimă se găsea în rândul al treilea, pe jumătate ascunsă în spatele unui tip de vreo sută cincizeci de kile, cu o privire de Mark Chapman² (m-am gândit imediat că o fi fost vreun admirator al blogosferei), în temuta sală 13 a lui Calhoun, cea pe care unii studenți de la New York Film Academy o numeau „The Fight Club”.

La încheierea proiecției, grăsanul a fost primul care a ținut să-și spună părerea. Ceea ce a spus în treizeci și cinci de minute de orăție s-ar putea rezuma astfel: „Aici căcat, acolo căcat, în toate cotloanele orașului căcat!” După care, satisfăcut, și-a șters ușor firul de salivă, s-a așezat și și-a încrucișat brațele, cu o mutră nesuferită și agresivă.

Tocmai mă pregăteam să-i vomit în față o lungă, foarte lungă serie de considerații prea puțin corecte pe

² Ucigașul lui John Lennon. (N.t.)

seama huidumelor atotștiutoare, când imposibilul s-a întâmplat.

Fata cea blondă a cerut cuvântul, iar Calhoun, ușurat, i l-a dat. Ea s-a ridicat (era cu adevărat grațioasă) și a spus, cu un foarte marcat accent german:

— Aș vrea să vă întreb: care e cuvântul exact pentru *Neid*³?

M-a bufnit râsul și i-am mulțumit în gând dragei mele *Mutti* pentru încăpățânarea de a mă învăța limba ei maternă. Dintr-odată căpătau o cu totul altă lumină toate acele ore petrecute torturându-mi limba în contact cu dinții ca să aspir vocalele și să graseiez pronunția lui *r*, ca și când aș fi avut un ventilator înțepenit în gură.

— *Mein Liebes Fräulein*, am început eu, în timp ce mă amuzam imaginându-mi sunetul ca de dop de șampanie de Anul Nou pe care îl făceau ochii ieșiți din orbite ai gloatei de studenți înfierbântați (printre care și grăsanul). *Sie sollten nicht fragen, wie wir „Neid“ sagen, sondern wie wir „Idiot“ sagen.*

Stimată domnișoară, nu trebuie să întrebați cum spunem noi la „invidie“, ci cum spunem noi la „idiot“.

Se numea Annelise.

Avea nouăsprezece ani și era în Statele Unite de o lună și ceva pentru un stagiul. Annelise nu era nici nemțoaică, nici austriacă și nici elvețiancă. Era dintr-o minusculă provincie din Nordul Italiei în care majoritatea populației vorbea nemțește. Alto Adige sau Südtirol e numele aceluia loc ciudat.

În noaptea dinaintea plecării în turneu am făcut dragoste în timp ce în fundal Springsteen cânta *Nebraska*,

³ Invidie (în germană, în original). (N.t.)

ceea ce a dus la reconcilierea mea, măcar parțială, cu Boss-ul. Dimineața ce a urmat a fost grea. Credeam că n-o voi mai vedea vreodată. Dar n-a fost așa. Dulcea mea Annelise, născută în Alpi, la opt mii de kilometri de Big Apple, și-a transformat stagiul temporar într-o ședere de studiu. Știu că sună nebunește, dar trebuie să mă credeți. Ea mă iubea și eu o iubeam. În 2007, în timp ce Mike și cu mine ne pregăteam să filmăm cel de-al treilea (și ultimul, cum ne juraserăm din nou) sezon din *Road Crew*, am cerut-o de soție pe Annelise într-un mic restaurant din Hell's Kitchen. A acceptat cu atâta emoție încât mi-au dat lacrimile, chestie nu foarte bărbătească din partea mea.

Ce altceva mi-aș mai fi putut dori?

Anul 2008.

Pentru că în 2008, în timp ce Mike și cu mine, extenuați, ne luam o pauză după difuzarea celui de-al treilea sezon al *fuck-tual*-ului nostru, într-o blândă zi de mai, într-o clinică din New Jersey înconjurată de multă verdeată, s-a născut fiica mea, Clara. Așadar: munți parfumați de pampersi, păpică în borcănașe cu care să ne decorăm îmbrăcămintea și pereții, dar mai ales ore și ore petrecute urmărind-o pe Clara cum învăța să cunoască lumea. Și cum aș putea să uit vizitele lui Mike însoțit de logodnica sa din tura respectivă (turele durau între două și patru săptămâni, cu un vârf de o lună și jumătate, dar asta pentru că era vorba de Miss Iulie) când încerca în toate chipurile posibile să o învețe pe fetița *mea* numele *lui*, mai înainte ca ea să reușească să rostească *papă*?

În vara lui 2009 i-am cunoscut pe părinții Annelisei, Werner și Herta Mair. Nu știam că acea „oboseală“ pe

seama căreia Herta punea vertijurile și paloarea ei frecventă era de fapt o metastază într-o fază foarte avansată. A murit câteva luni mai târziu, când anul era pe sfârșite. Annelise nu a dorit s-o însoțesc la înmormântare.

2010 și 2011 au fost ani foarte frumoși și frustranți. Foarte frumoși: Clara care se cațără peste tot, Clara care întreabă „asta ce e?” în trei limbi diferite (pe cea de-a treia, italiana, Annelise mi-o preda și mie și mă descurcam bine, eram un elev motivat de o profesoară care mi se părea foarte sexy), Clara care pur și simplu creștea. Frustranți? Firește. Pentru că după ce i-am spus atenției domnului Smith o sută de mii de proiecte diferite (toate respinse), la sfârșitul lui 2011 am început filmările pentru cel de-al patrulea sezon din *Road Crew*. Cel pe care ne juraserăm să nu-l ducem la capăt.

Se stricase totul, vraja se risipise și știam asta. Cel de-al patrulea sezon din *Road Crew* e un lung și nefericit cântec de jale în amurgul unei epoci. Dar publicul, așa cum știu generații și generații de copywriteri, adoră tristețea. Audiența a fost mai bună decât la celelalte trei sezoane. Până și „New Yorker” ne-a flatat, vorbind de „povestea unui vis cu ochii deschiși care se face țândări”.

Mike și cu mine eram storși și apatici. Deprimați. Munca pe care o consideram cea mai nereușită din cariera noastră era ridicată în slăvi chiar și de cei care până nu demult ne trataseră ca pe niște ciumați. De aceea, în decembrie 2012, am acceptat propunerea Annelisei. Să petrec câteva luni în sătucul ei natal, o mogâldeță pe hartă, numit Siebenhoch, Alto Adige, Südtirol, Italia. Departate de tot și de toate.

O bună idee.

Eroii din munți

1.

Fotografiile cu Siebenhoch pe care Annelise mi le arătase nu înfățișau toată splendoarea aceluia sătuc aflat la o mie patru sute de metri altitudine. E adevărat, ferestrele cu mușcate erau tot alea, ca și străduțele înguste ca să țină de cald. Munții înzăpeziți și pădurea din jur? Ca în ilustrate. Dar în realitate era... altcumva.

Un loc încântător.

Îmi plăcea bisericuța împrejmuată de cimitir care nu te făcea să te gândești la moarte, ci la odihna veșnică din rugăciuni. Îmi plăceau acoperișurile ascuțite ale caselor, rondurile de flori bine îngrijite, străzile fără denivelări, îmi plăcea dialectul uneori de neînțeles care pocea limba maternă a mamei mele (și în orice caz a copilăriei mele) transformând-o într-un *dialokt* lipsit de armonie și de decență.

Îmi plăcea până și magazinul Despar care dormita într-un perimetru răpit cu forța vegetației din jur, îmi plăcea cum se împleteau drumurile comunale cu cele